

Allhelgona – ett naturpartitur, och RPG, mitt i livets höst

Vintern är den sista av årstiderna men det är nog ändå hösten som leder känslorna och tankarna allra mest till slutet, tänker jag. Och gör det utan nåd och paus, trots våra vädjanden och vardagliga förhandlingar med oss själva om något annat.

Beror det på att kontrasten mellan sommaren och hösten är så existentiell, undrar jag. Det varma blir ju kylighet och frost. Grönskan och växandet övergår ju till trädens färgkaskad av gult, brunt, orange och rött. Övergången deklamerar med bestämdhet att det snart är över. Sedan vidtar lövens fallande rörelse ned mot mark. Natten blir längre och dagen allt kortare. Månen skymmer solen. Människan påminns om tidens ofrånkomliga och obönhörliga riktning och gång. Människan blir varse allt som varit och det som kunde fått ha varit annorlunda, ja så måste det vara.

Hösten framstår som en övning i att förhålla sig till sitt eget liv, livets allvar, världen, krig och fred, och till den genom klimatförändringarna hotade jordens framtid. Människan har kultur till sin hjälp i denna ständiga tolkning av realiteterna och som kompass för de oundvikliga valen. Kultur behövs också mitt i individualiseringen, som visar sig i upplevelsen av ensamhet och brist på bärande mening. Kultur som tar oss ur naken likgiltighet eller nedåtgående känslospiraler av ovärdighet inför vår ofärdighet.

Musik i alla former liksom konst, litteratur, teater och film tröstar och ger kraft med toner, klanger, ord, färg, gestaltning, form, handling, repliker och dramatik. De nya dataspelen, datorrollspelen (RPG) har grafiskt fulländade landskap och in på huden nära iscensatta slutstrider med mytiska bilder och arketyper som öppnar upp miljontals sinnen men också med helt ofattbar och som det verkar lättvindig grymhet. Samtidigt ger RPG människor ett sammanhang med andra levande spelare bakom symboler som svärd, drakar och eldsflammar i vänskap utan gräns. Genom interaktivitet som kräver taktiskt tänkande upprätthålls och fördjupas den basala insikten om att livet är på riktigt, på allvar och unikt, nu och här.

I Allhelgonatid, som infaller alldeles i början av november, mitt i hösten, ger vi oss själva möjligheten att i ett efterlängtat trots stanna till ett ögonblick. För i Allhelgona kan vi hämta tröst till själen och livsmod till vårt upprivna inre, också i dagar som kommer och i gemenskap, tillsammans med andra människor.

Tänd ljus som inte slocknar – för de har din kärleks eviga glöd i sig.

Som aldrig dör.

Kristian Lillö, präst (kyrkoherde)

20241027